

E-mail van Peter Keijers verzonden vanuit Nagoya-Japan na zijn laatste bezoek aan Meester Kamigaito op 12 april 2010

Chers amis,

Voor de dingen uit mijn geheugen ontsnappen schijf ik jullie maar meteen over mijn avontuur in Nagoya.

Het regende pijpenstelen toen we in Nagoya aankwamen.

Met de conciërge van het hotel verifieerde ik het adres alvorens de taxi te nemen naar K. Op het adres dat JM me gaf stond wel het juiste adres maar zonder huisnummer maar gelukkig redde mijn HTC me want daar stond nog een nummer bij dat de huisnummer bleek te zijn.

De taxi bracht me tot voor een aantal vieretages hoge appartementsblokken. Vanaf de eerste blok speurde ik het nummer af naar het appartement dat met de laatste vier cijfers van adres overeenkwam. Na een tiental minuten wees een vriendelijke mijnheer (dat zijn ze trouwens allemaal in Japan) mij het juiste adres aan. En jawel, op de deur hing een papier voor Monsieur Keijers. Ik vermoedde dat dit het bericht zou zijn dat hij mij helaas niet zou kunnen ontvangen.

Oef, dacht ik, ik kan er in elk geval de trapstegen neerzetten die ik al de hele reis meesleep en de brief van Xavier in de brievenbus stoppen. Maar niks van: "Cher Monsieur Keijers, je ne suis pas dans cet appartement mais je vous attend dans le mien derrière celui-ci, le numéro 5-403. », samen, met een tekening zoals we die van hem kennen.

Ik belde aan op de vierde verdieping en K deed open in kimono; groette me snel, en vroeg me of ik even kon wachten want hij wilde zijn oefeningen afmaken. Ik deed mijn schoenen uit en keek iets of wat verwaasd naar K die kata Chinto afronde. En ik die een stervende had verwacht ... Hij kleedde zich om en verontschuldigde zich nog omdat hij oud is en door zijn ziekte en operatie pampers moest dragen, en hij toonde me meteen welke het waren. Hij verzekerde mij dat hij het toilet had schoon gemaakt en dat ik er zonder probleem pispis of kaka kon doen.

Vervolgende toonde hij mij de frigo met een behoorlijk voorraad bier en hij had bovendien ook nog saké gekocht. Ik kon kiezen wat ik wilde. Hij wees ook nog naar de trappisten die ik had meegebracht (en apprecieerde) maar was eerder opgelucht dat ik die niet wilde drinken.

Het grootste gedeelte van zijn appartement heeft hij als dojo ingericht. De keuken is klein met een kleine tafel en twee stoelen. Hij gaat eten bij zijn zuster die in het eerste appartement woont. Aan het uiteinde van zijn dojo hangt een tekening van hemzelf en een foto van na de training bij de rijkswacht in de jaren tachtig. Op de foto staan eveneens Jean-Maurice, Xavier en

ikzelf. Er staat ook nog een kleine trofee van karaté. De vloer is een planchè.

K is zeer opwekt en in bijzonder goede doen. Wij wissellen nieuws terwijl wij saké en bier drinken. K wordt op 18 april 73. Zijn moeder is in oktober op 96 jarige leeftijd overleden. Miwa leeft nog en is K zelfs in het ziekenhuis komen opzoeken. Miwa is 10 jaar ouder dan K. Deze week heeft K nog een kankeronderzoek.

K oefent elke dag viermaal karate, junzuki en de negen katas tweemaal. Zorgvuldig houdt hij alles in een tabel bij waarin hij het uur noteert en of hij al of niet een fout heeft gemaakt. Vooral de basis is belangrijk. Het karate van nu is niet meer interessant maar dat had hij reeds voorspelt in zijn boek Shiai.

Frans schrijven of lezen wordt moeilijk voor hem. Hij vraagt me de brief die Xavier meegaf voor te lezen. Xavier gaf me ook het MuRyu charter mee en de begeleidende brief. Ook die moest ik hem voorlezen. Hij knikte beamend tijdens het voorlezen en liet blijken dat dit de goede richting lijkt te zijn. Ik breng hem ook de persoonlijke boodschap van JM over.

Na 2 ½ uur (17:30) zegt hij plots , “Ah, monsieur Keijers (eerste was het Peter san), ma soeur m’attend avec le dîner. Je suis très content que vous êtes venu, ça m’a fait plaisir!”. Toen ik voorstelde om s’anderdaag terug te komen antwoordde hij dat dit niet nodig zou zijn omdat toch alles gezegd is en dat ik de boodschap in België moest overbrengen dat hij een ziekelijk oude man is die een beetje ‘gaga’ wordt. Eerder in het gesprek zei hij me dat Otsuka aan het einde van zijn leven vertelde dat hij een soort ‘Dieu de budo’ was geworden. K lijkt dezelfde richting uit te gaan.

Nu ja, 2 ½ uur is al een stuk meer dan ik verwacht had en dring niet verder aan. Kortom, hij was zeer blij me te zien en dat geldt eveneens voor mij. Hij vraagt mij zijn welgemeende groeten over te maken en ik denk ook dat hij ons allen een warm hart toedraagt.

Als me nog iets te binnen schiet meer daar over in België.

Sayonara,
Peter

www.wado-kamigaito-ryu.be